

200704291/1.

Datum uitspraak: 18 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarige
kind,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/56821 en 06/56824 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
23 mei 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 15 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 mei 2007, verzonden op 24 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

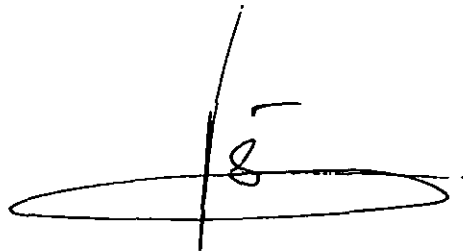
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007

210

Verzonden: 18 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers AWB 06/56821 en AWB 06/56824

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 23 mei 2007

inzake

geboren op

geboren op
nationaliteit Armeense
verblijvende te
eisers,
mede ten behoeve van hun minderjarige zoon,
gemachtigde mr. P.J. Wapperom,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 15 november 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

De zaken zijn behandeld op de zitting van 30 maart 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 15 november 2006 in rechte stand kunnen houden.

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

2

2. Ter onderbouwing van hun aanvragen en beroepen hebben eisers – kort samengevat – aangevoerd dat eiser werkzaam is geweest als lijfwacht van een parlementariër/zakenman die zaken deed met een crimineel. Eiser is door deze crimineel benaderd om de werkgever van eiser te doden, hetgeen eiser heeft geweigerd. Later zijn onbekende mannen het huis van eisers binnengedrongen en hebben documenten van eisers meegenomen en eiseres ontvoerd. Met behulp van een vriend heeft eiser eiseres daarna bevrijd. Vervolgens zijn eisers met de hulp van de werkgever van eiser uit Armenië vertrokken.

3. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. In beroep hebben eisers aangevoerd dat verweerder hun ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij toerekenbaar ongedocumenteerd zijn. Voorts heeft verweerder ten onrechte hun relaas ongeloofwaardig geacht. In dit verband hebben eisers een beroep gedaan op artikel 4, eerste en vijfde lid, van Richtlijn 2004/83/EG (hierna: Definitierichtlijn). Verder hebben eisers een beroep gedaan op artikel 7 van de Definitierichtlijn.

5. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

6. Allereerst stelt de rechtbank vast dat verweerder, blijkens het gestelde bij punt 2.9 van het verweerschrift, eisers het ontbreken van documenten ter staving van hun identiteit en nationaliteit niet langer tegenwerpt. Dit behoeft dan ook hier geen bespreking meer.

7. Verweerder heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat eisers toerekenbaar geen documenten hebben overgelegd om hun reis naar Nederland en hun asielmotieven te staven. Dienaangaande heeft verweerder opgemerkt dat eisers hebben aangegeven dat zij vanuit Armenië naar Moskou, in de Russische Federatie, zijn gereisd en van daaruit per personenauto naar Nederland zijn gereisd. Nu eisers per personenauto zijn gereisd, volgens hun eigen verklaringen vrijelijk om zich heen hebben kunnen kijken en eiseres tijdens de reis de auto ook meerdere malen heeft verlaten, valt volgens verweerder niet in te zien dat zij geen enkele zintuiglijke waarneming zouden hebben ervaren en vervolgens tijdens de gehoren dit soort basale informatie desgevraagd niet zouden hebben kunnen overdragen. De redenen die eisers hebben gegeven voor de omstandigheid dat zij zo weinig over de reis kunnen vertellen, namelijk dat eiser nooit eerder buiten Armenië is geweest, de borden niet kon lezen en alleen met zijn probleem bezig was,

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

3

en dat eiseres zich slecht voelde en het haar niet interesseerde, worden door verweerder als volstrekt onvoldoende van de hand gewezen.

Hetgeen eisers in de zienswijze hebben aangevoerd geeft verweerder geen aanleiding zijn standpunt te herzien.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het niet geloofwaardig is dat eisers geen enkel (indicatief) bewijs kunnen verstrekken over hun reisroute.

9. De rechtbank volgt de ter zitting geponeerde stelling van eisers niet dat verweerder de grondslag van de bestreden besluiten heeft verlaten door te erkennen dat een cirkelredenering is gehanteerd inzake het toerekenbaar ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit en nationaliteit van eisers. Verweerder heeft immers het standpunt gehandhaafd dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 eisers wordt tegengeworpen.

10. Gelet op het voorgaande is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eisers en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

11. Het asielrelaas van eiseres is in hoge mate afhankelijk van dat van eiser. In deze uitspraak zal de rechtbank zich dan ook bij haar overwegingen ten aanzien van de geloofwaardigheid van het relaas primair richten op het relaas van eiser.

12. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

13. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat van dit laatste geen sprake is. Verweerder acht het ongeloofwaardig dat eiser, als vertrouwenspersoon en bewaker van parlamentslid en zakenman,

niet weet aan te geven namens welke politieke partij zijn baas in het parlement zitting heeft, terwijl uit openbare bronnen blijkt dat deze namens een van de grootste partijen in Armenië in het parlement zitting heeft. Daarnaast rekent verweerder eiser aan dat hij niet weet welke onderwerpen zijn baas in zijn portefeuille heeft en in welke commissies hij zitting heeft, terwijl uit openbare bronnen blijkt dat hij in het parlement specialisaties heeft en in commissies opereert. Ook blijkt eiser niet in staat de verjaardag en de leeftijd van zijn baas correct te benoemen en wist hij tijdens het eerste gehoor niet aan te geven wat het adres van zijn baas was. Eiser komt niet verder dan de opmerking dat zijn baas in een dorp met de naam woont, dat valt onder de regio.

Verweerder vindt het daarbij opmerkelijk dat eiser tijdens het nader gehoor van 8 december 2005 heeft verklaard dat zijn baas in woonachtig is en dat hij vroeger in heeft gewoond. Gelet op voorgaande valt volgens verweerder niet in te zien dat eiser daadwerkelijk als vertrouwenspersoon en bewaker van Aleksandr/Sashik Sargsyan heeft geopereerd.

Vervolgens merkt verweerder op dat eiser de datum van het etentje bij ene meneer

dat volgens hem het startpunt van alle problemen was, zelfs niet bij benadering wist te noemen. Ook van het tweede bezoek aan de heer tijdens welk bezoek deze hem vroeg om zijn baas te doden, kon eiser niet bij benadering een datum noemen. Dat eiser dit soort ingrijpende gebeurtenissen niet in de tijd weet te plaatsen,

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

4

ondermijnt volgens verweerder de geloofwaardigheid van de door hem beschreven gebeurtenissen. Dat eiser niet in staat bleek familienamen van collega-bewakers uit zijn team te benoemen levert evenmin een positieve bijdrage aan de betrouwbaarheid van zijn verklaringen.

De door eiser geschetste gebeurtenissen zoals de ontvoering van zijn echtgenote, de bevrijding van zijn echtgenote op het landgoed van de heer _____ en de rol die de vriend van eiser daarbij speelde, ontberen volgens verweerder iedere overtuigingskracht. Verweerder vindt het niet aannemelijk dat heer _____ al dit soort acties zou hebben ondernomen om eiser te bewegen zijn baas te doden, terwijl deze voor langere tijd in Amerika verbleef en zijn terugkeer nog niet aanstaande was. Ook de beschreven gang van zaken rond de bevrijding van eisers echtgenote op het landgoed van de heer _____

acht verweerder ongeloofwaardig. Nu de heer _____ een zeer invloedrijk en rijk man is met veel mensen om zich heen, valt niet in te zien dat eiser slechts met de hulp van een vriend zijn door _____ ontvoerde echtgenote op de beschreven, wel zeer eenvoudige, wijze van diens landgoed zou hebben kunnen bevrijden. Hetgeen eiser in de zienswijze heeft aangevoerd geeft verweerder geen aanleiding zijn standpunt te herzien. Verweerder heeft hierbij niet ontkend dat niet alle data kunnen worden onthouden, doch dat het opvallend blijft dat eiser de door hem geschetste, op zijn bestaan, wel zeer ingrijpende gebeurtenissen niet of onvoldoende in de tijd weet te plaatsen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Juist nu het dergelijke ingrijpende gebeurtenissen betreffen had verwacht mogen worden dat hij hier concreter over had kunnen verklaren, nu het niet zómaar een gebeurtenis betreft. De beschrijving van de afgesloten onroerende bezittingen van heer _____ kan de geconstateerde ongerijmdheden in de visie van verweerder niet wegnemen, nu het gebrek aan elementaire kennis van eiser over zijn beweerde baas en overige ongerijmdheden daarmee niet zijn weggenomen. De stelling van eiser dat eiser en zijn echtgenote eenduidig hebben verklaard over de bevrijdingsactie zegt volgens verweerder niets over het waarheidsgehalte daarvan.

14. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asieltrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

15. Eiser heeft voorts aangevoerd dat er op verweerder, op grond van het bepaalde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn een samenwerkingsplicht rust, welke plicht verweerder, naar de mening van eiser heeft geschonden. Naar de mening van eiser brengt artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn verder met zich mee dat pas tot een toerekenbare ongedocumenteerdheid kan worden besloten, nadat via de samenwerkingsplicht gepoogd is alsnog duidelijkheid en onderbouwing te leveren. Voorts heeft eiser aangevoerd dat op grond van het bepaalde in artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn de verklaringen over de reis eiser niet kunnen worden tegengeworpen. Het betreft immers geen relevante informatie met betrekking tot vluchtelingenschap. Eiser neemt daarnaast de stelling in dat artikel 7 van de Definitierichtlijn met zich mee brengt dat een indringender toets dient te worden toegepast bij het wegen of iemand toegang heeft tot de bescherming door de autoriteiten.

16. Met betrekking tot het beroep van eiser op het bepaalde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt. Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: *"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."*

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

5

17. Blijkens de Memorie van Toelichting op de wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Definitierichtlijn is het nationale recht, te weten artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, reeds in overeenstemming met artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 april 2007 (zaaknummer: AWB 06/54347).

18. Ten aanzien van het samenwerkingsvereiste is de rechtbank eveneens van oordeel dat de nationale asielprocedure in overeenstemming is met hetgeen is neergelegd in voornoemde bepaling van de Definitierichtlijn. Ook in hiertoe verwijst de rechtbank naar de bij rechtsoverweging 17 vermelde uitspraak van 12 april 2007.

19. De rechtbank is van oordeel dat verweerder heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht in het kader van de Definitierichtlijn nu verweerder eiser ruimschoots de gelegenheid heeft geboden de noodzakelijke documenten te overleggen, middels het afnemen van meerdere gehoren en de gelegenheid om via de correcties en aanvullingen en de zienswijze op het voornemen nog aanvullende stukken in te brengen.

20. Artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn luidt als volgt: *"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen, waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

21. Gelet op de tekst van artikel 4, vijfde lid, van de Definitierichtlijn kan eiser ook niet worden gevolgd in zijn stelling hieromtrent. Uit de tekst van artikel 4, vijfde lid van de Definitierichtlijn kan namelijk niet worden afgeleid dat verklaringen omtrent de reis niet aan de aanvrager kunnen worden tegengeworpen omdat dit geen relevante informatie met betrekking tot vluchtelingschap zou betreffen.

22. Nu het relaas van eiser ongeloofwaardig dient te worden geacht, kan de stelling van eiser dat artikel 7 van de Definitie Richtlijn met zich meebrengt dat een indringender toets met betrekking tot de toegang tot bescherming door de eigen autoriteiten zou moeten worden uitgevoerd, evenmin slagen.

23. Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het beroep van eiser op voornoemde bepalingen van de Definitierichtlijn niet kan slagen.

24. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

25. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

6

26. Daarmee is gegeven dat eiseres en eisers' minderjarige zoon evenmin in aanmerking komen voor toelating op voornoemde gronden.

27. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

29. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/56821 en AWB 06/56824

7

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van mr. drs. C.R. Jansen als griffier op 23 mei 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

24 MEI 2007

Mr E.J. Wapperom
Mr A.W.J. van der Meer
Mr dr. C.R. Jansen
Mr J.W.F. Noor
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Tdl. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3773	21 JUN 2007
B	
ZAAKNR.	
AAN:	V
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 21 juni 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : Hoger Beroep / Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0512.08.0305

V-nummer :

Proc.nr. Rb : 06 / 56821 en 06 / 56824

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Armeense

Appellante

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Armeense

mede ten behoeve van hun minderjarige zoon

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

-2-

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 23-05-2007
datum verzending : 24-05-2007

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op van Armeense nationaliteit,
hierna te noemen "appellant",

en

geboren op van Armeense nationaliteit,
hierna te noemen "appellante",

mede ten behoeve van hun minderjarige zoon,

allen verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor haar optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 8 december 2005 een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000.

Op 4 september 2006 heeft verweerder haar voornemen kenbaar gemaakt om de aanvragen af te wijzen.

Appellanten hebben hierop op 25 september 2006 hun zienswijze uitgebracht.

Bij beschikkingen van 15 november 2006, verzonden op dezelfde datum zijn de aanvragen afgewezen.

-3-

Op 20 november 2006 is via het Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem een beroepschrift ingediend, waarna de gronden op 1 december 2006 zijn aangevoerd.

Op 19 maart 2007 heeft ondergetekende zich als raadsman gesteld en zijn de gronden nader aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch op 30 maart 2007. Het onderzoek is ter zitting gesloten.

Middels uitspraak van 23 mei 2007, verzonden op 24 mei 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; artikel 31 lid 2 aanhef en onder f Vw 2000

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 9 overwogen :

"De rechtbank volgt de ter zitting geponeerde stelling van eisers niet dat verweerder de grondslag van de bestreden besluiten heeft verlaten door te erkennen dat een cirkelredenering is gehanteerd inzake het toerekenbaar ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit en nationaliteit van eisers. Verweerder heeft immers het standpunt gehandhaafd dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 eisers wordt tegengeworpen."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.2 en 2.3.2, en 2.4.2 en 2.5.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

-4-

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank in deze overwegingen heeft miskend dat - doordat pas in het verweerschrift niet langer is vastgehouden aan het tegenwerpen van nationaliteits- en identiteitsdocumenten - de beschikking op dit punt onzorgvuldig tot stand is gekomen, en ondeugdelijk gemotiveerd is.

Ten onrechte heeft de rechtbank de bezwaren-gronden van beroep van appellanten dan ook enkel beoordeeld in het kader van hun stelling over de (verlaten) grondslag van de beschikkingen.

Verweerder heeft immers het in het voornemen en in de beschikking ingenomen standpunt verlaten, waardoor de kernoverweging ten aanzien van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Nu dit een dermate essentieel onderdeel was van de beschikking en dit mede invloed heeft op de overige overwegingen in de beschikkingen had de rechtbank daar niet zonder nadere motivering aan voorbij mogen gaan. In dier voege dat dit aanleiding had dienen te geven tot het vernietigen van de bestreden beschikkingen en de gegrond verklaring van het beroep.

Dit klemmt temeer nu deze ten onrechte gehanteerde 'cirkelredenering' de kern raakt van de beoordeling van het asielrelaas in twee fasen. Immers, uw afdeling heeft overwogen dat aan de zin van de gefaseerde beoordeling afbreuk zou worden gedaan indien de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas zou mogen worden ontkend, mede of zelfs overwegend op grond van het niet overleggen van dezelfde documenten die in het kader van de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 zijn tegengeworpen (ABRvS 24 maart 2005, JV 2005/191 en NAV 2005/140).

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek ; reisdocumenten

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 8 overwogen:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het niet geloofwaardig is dat eisers geen enkel (indicatief) bewijs kunnen verstrekken over hun reisroute."

-5-

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2,1,2 en 2,3,2 en 2.4.2. en 2.5.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Vastgesteld moet worden dat enkel het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten overblijft in het kader van de tegenwerping van artikel 31 lid 2 aanhef en onder f Vw 2000.

In dat verband had de rechtbank in redelijkheid niet zonder nadere motivering de tegenwerpingen van appellanten kunnen passeren.

Ten aanzien van de reisroute staat vast dat beiden naar vermogen zo volledig mogelijk hebben verklaard. Zij hebben zeer gedetailleerd verklaard over hun reis van Armenië naar Moskou. Waar verweerder toch meent dat er meer verklaard had moeten worden, had verweerder rekening moeten houden met het feit dat beiden een minimale topografische kennis hebben omtrent die landen en plaatsen, die relatief ver afgelegen zijn van Armenië, het feit dat het men in Armenië een eigen schrift heeft, waardoor ook borden etc. niet gelezen kunnen worden, alsmede de gespannen setting en de stress.

Ten onrechte is door de rechtbank niet kenbaar gemotiveerd, op grond waarvan zij van oordeel is dat de overwegingen van verweerder de redelijkheidstoets op dit punt kunnen doorstaan. Immers in het beroep is op dit punt gemotiveerd tegen de beschikking ingegaan.

Dit klemmt te meer nu voor de behandeling ter zitting *slechts* het toerekenbaar ontbreken van deze reisdocumenten overeind was gebleven.

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 14 overwogen:

-6-

"Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te kunnen achten."

2.3.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 en 2.4.2 en 2.5.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank ten onrechte de overwegingen onder punt 14 van de uitspraak ten grondslag heeft gelegd aan haar oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat van het asielrelaas van appellanten geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Allereerst heeft de rechtbank ten onrechte zeer uitgebreid de stellingen van verweerder behandeld, en komen de tegenwerpingen van appellanten slechts in een enkele zin aan de orde. Daar waar in beroep terdege de stellingnamen van verweerder gemotiveerd zijn weerlegt.

Gemotiveerd is echter aangevoerd dat *beide* asielrelazen helder, duidelijk en consistent zijn. Daar waar nog enige onduidelijkheid zou bestaan, ziet dat slechts op ondergeschikte punten. Gegeven de functie van lijfwacht was het bovendien niet noodzakelijk vergaande politieke kennis te hebben omtrent tal van aspecten welke door verweerder is tegengeworpen. Immers een lijfwacht behoeft zich enkel en alleen bezig te houden met het beschermen van de persoon in kwestie. Het feit dat eiser niet zo politiek geëngageerd is en daaromtrent niet alle informatie kan verschaffen, had dan ook niet in zijn nadeel te worden uitgelegd.

Het enkele feit dat eiser de familienamen van zijn collega's niet weet, kon hem evenmin in redelijkheid worden aangerekend. Zoals gemotiveerd is aangevoerd is het binnen de Armeense cultuur gebruikelijk om elkaar slechts met voornamen aan te spreken.

Juist dat de voorbereidingen plaatsvonden toen de werkgever van appellant in Amerika verbleef is ten onrechte door verweerder niet aannemelijk geacht nu men daarmee juist in die periode van afwezigheid gemakkelijker toegang had tot appellant. Ten onrechte is voorts geen enkele overweging gewijd aan de gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over het landgoed van

-7-

Appellanten zijn van mening dat een marginale toets de rechtbank niet ontslaat van de verplichting een inzichtelijke afweging kenbaar te maken, waarbij ook de argumenten van appellanten niet louter terloops genoemd worden.

Aan appellanten is dan ook ten onrechte niet het voordeel van de twijfel gegeven. In elk geval had de rechtbank niet op grond van haar overwegingen kunnen oordelen dat de beschikking de redelijkheidstoets kon doorstaan.

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.4.1. goede procesorde, betrekken stukken van na sluiten onderzoek

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder overwegingen 17 en 18 het volgende overwogen;

"Blijkens de Memorie van Toelichting op de wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Definitierichtlijn is het nationale recht, te weten artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, reeds in overeenstemming met artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de meervoudige kamer, van deze rechtbank nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch, van 12 april 2007 (zaaknummer 06/54347)."

Ten aanzien van het samenwerkingsvereiste is de rechtbank eveneens van oordeel dat de nationale asielprocedure in overeenstemming is met hetgeen is neergelegd in voornoemde bepaling van de Definitierichtlijn. Ook in hiertoe verwijst de rechtbank naar de rechtsoverweging 17 vermelde uitspraak van 12 april 2007."

2.4.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 en 2.3.2 en 2.5.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Zoals ook uit vorenstaande moge blijken heeft de zitting op 30 maart 2007 plaatsgevonden. Naar herinnering van gemachtigde is toentertijd ter zitting het onderzoek gesloten.

-8-

De hiervoor aangehaalde rechtsoverwegingen van de aangevallen uitspraak is gebaseerd op informatie van na de rechtszitting en derhalve de sluiting van het onderzoek.

Derhalve mocht de rechtbank zonder heropening van het onderzoek niet mede uitspraak doen op de grondslag van de uitspraak welke eerst na sluiting van het onderzoek bekend is geworden.

Appellanten zijn gezien vorenstaande van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2., 2.3.2 en 2.4.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;

-9-

- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom